

Christensen. Derpaa have vi da faaet det Svar, at det grundede dette paa Lands-tingets Vedtagelse af den Undtagelsesstil-ling, som Lyngby—Vedbæk-Banen fik paa Loven af 8. Maj 1894. Vi komme altsaa tilbage til det, som vi begyndte med, at Ministeriet motiverede sit Forslag om at vise Billighed mod Grosserer Alfred Christensen ved, at Landstinget har ud fra fejle Forudsætninger vedtaget Loven om Lyngby—Vedbæk-Banen. Jeg mener, at den Stilling kan Landstinget ikke opret- holde, og den Stilling haaber jeg, at Lands-tinget ikke vil vedkende sig. Jeg tør sige, at jeg er vis paa, at om Folketinget havde vedtaget at indstille til Ministeren, at Gros- serer Alfred Christensen fik rundt ud 56,600 Kr., saa vilde dette Ting ikke have indvendt noget derimod. Dette Ting vilde have ladet det blive Folketingets Ansvar, saaledes som det sikkert er Tilfældet med mangfoldige Andragender, som komme til Folketinget. Man vilde her i Landstinget ikke spørge om den Ting og slet ikke blande sig deri. Men noget andet er, om et Andragende, som begrundes paa et Bil- lighedshensyn, der atter grunder sig paa en Landstingsvedtagelse, kan finde Tilslut- ning, naar det kommer op i Landstinget. Det tvivler jeg paa endnu.

Den ærede Ordfører for Flertallet (Rottbøll) udfoldede stor Veltalenhed over- for mig; og, som jeg syntes, en Del ufor- anlediget. Navnlig syntes jeg, at naar han slog om sig med at beskyldte mig for at have fremsat Postulater og ulogiske Slut- ninger og „hen i Vejret“, gaar han lidt ud over Stregen for det heldige i Argu- mentationen. Jeg skal dog ikke inklade mig videre paa det, jeg skal blot sige, at naar han kommer til en saadan Udtalelse som den, at der ikke fra Ministeriets Side har været Tale om Ansvar eller Ikke-An- svar, da er det netop, jeg finder det sør- geligt, at Ministeriet slet ikke har set dette Ansvar, som det kommer til at paabyrde Landstinget ved at forelægge dette For- slag. Det er netop det, jeg beklager mig over, stærkere end noget andet. — Jeg vil der parentetisk indskyde, at jeg glemte i min første Forelæggelse af Sagen at fremhæve det Moment, som jeg dog tilstrækkelig stærkt har fremhævet i Udvalgets Betænkning, at denne Sag skaber ogsaa forskellige Præcedenser, det er der ingen Tvivl om. Det er endogsaa indrømmet fra Ministeriets Side ved, at det i Bilaget til Betænkningen har erklæ- ret, at den Særstilling, som Lyngby—Ved- bæk Banen saaledes indtager, vil tillige

medføre, at der ikke ved Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag vil skabes noget Præcedens, i hvert Fald ikke med Hensyn til nogen anden af de ved Loven af 8. Maj 1894 hjemlede Baner. I denne sidste Sætning, at der i hvert Fald ikke skabes Præcedens med Hensyn til nogen anden af de ved Loven af 8. Maj 1894 hjemlede Baner, ligger jo en fuldstændig aaben Tilstaaelse af, at man ikke kan væрге sig mod den Tanke, at der skabes Præcedens for alle kommende Jernbaner, og saaledes vil det ogsaa gaa. Fra den nedsatte Jernbanekommissions Betænkning faa vi maaske Forslag om 10—15 forskel- lige jydsk Jernbaner, der andrage om at faa et Statstilskud af f. Eks. $\frac{3}{4}$ eller $\frac{1}{2}$; dersom Rigsdagen saa, vurderende et af disse Anlæg ud fra ganske almindelige tidligere rigsdagslige Synspunkter, kommer til at sige: Nej, denne Jernbane skal nøjes med halvt eller kvart Tilskud, og den saa bliver anlagt og det gaar galt med den — saa skulle disse Andragere fra vedkom- mende Egn have Krav paa Erstatning, eller der skulde foreligge Billighedshensyn, som kunde berettigge til Statens Ansvar overfor en saadan uøkonomisk Anvendelse af Statens Penge!

Den ærede Ordfører for Flertallet — dette er min sidste Bemærkning — beklage- gede, at jeg havde indladt mig paa at vur- dere Grosserer Alfred Christensens For- hold, at jeg i min Motivering af, om der skulde vises Billighed eller ikke, var gaaet saa vidt, at jeg havde nævnt hans For- hold. Jeg mener netop, at jeg dog har vist den alleryderste Indrømmelse, vist det allerstørste Hensyn, vist det Hensyn, som jeg kan udtrykke paa en lidt anden og meget kortere Maade ved at sige: Hvis Grosserer Alfred Christensen havde været en Tietgen, er der ingen Tvivl om, at jeg havde staaet paa en lidt anden Side end den, jeg staaar paa i denne Sag. Grosserer Alfred Christensen har, som det fremgaar af hans Andragende, kun med Jernbane- anlæget tilsigtet Byggespekulationer, og det kan jeg ikke tilraade fra Statens Side at vise Billighedshensyn overfor.

Ordføreren (Rottbøll): Jeg vil sige, at med Hensyn til det Præcedens, som den ærede Ordfører for Mindretallet (Lunn) taler om, har Ministeriet, som det blev nævnt af det ærede Medlem, ganske rigtig svaret, at det ikke kunde se, at der kunde være noget Præcedens, i hvert Fald ikke med Hensyn til de ved Loven af 8. Maj 1894 hjemlede Baner, men selvfølgelig